

Hoogbouwwoede en hockeyruimte

De rust op onze Catalaanse rots wordt zo nu en dan verstoord door iPhone en WiFi. Eigen schuld uiteraard, want op vakantie zouden we de draadloze internetverbinding en het slimme mobieltje ook kunnen negeren. Maar de communicatiezegenen van de moderne tijd spelen te slim in op onze weetlust. En daarom kan het gebeuren dat ik mij, dobberend op een luchtbed in het zwembad, lig op te winden over de Leidse D66-wethouders Fleur Spijker en Paul Dirkse.

Op de laptop sla ik er een kleine vijftienhonderd kilometer van huis de krant op na en lees dat Leiden bouwend aan een toekomst zonder woningzoekenden overal de lucht in moet. De hoogbouwwoede van Spijker doet vermoeden, dat zij de aanblik van de stad wil wijzigen om haar ijdelheid te strelen; dat ze haar nageslacht kan wijzen op betonnen mastodonten die dankzij haar inspanningen aan de Leidse bodem zijn ontsproten.

Bouwen doet Spijkers partijbroeder Dirkse ook, zij het te krap, zodat de stad straks niet alleen met een te kleine gymnastiekhal, maar ook met een te korte ijsbaan en een wat benauwde sporthal zit opgescheept. Turners, schaatsers en basketballers krijgen niet de ruimte die de wethouder de hockeyers van Roomburg rechtsom of linksom wél poogt te bieden. De volksraadpleging van dit voorjaar maakte zonneklaar dat de stad geen vierde kunstgrasveld in het park belijft, maar Dirkse wenst de hockeyclub onder geen beding te beknotten.

Of ik nog van plan ben iets te schrijven over dat aanhoudende gesodemier van de wethouder in het Roomburgerpark, wil Ruud Paauw weten. De wijze man die mij eind jaren zeventig aannam als zijn journalistenzoon, mag dan in de tachtig zijn, de vroegere redactiebaas van het Leidsch Dagblad zit nog boven op het nieuws.

De ouwe Paauw verwondert zich over de manoeuvres van de wethouder die de korfballers van Trigon van de Cronesteinkade wil verjagen om daar een park van de tennissers van

Roomburg aan te leggen, zodat zijn hockeyers toch dat extra rubberterrein kunnen realiseren. 'Het is godgeklagd wat die man allemaal overhoop haalt. Jaren geleden konden de kakkers van de hockeyclub liefst vijf velden aan de Voorschoterweg krijgen. Die wilden ze niet, want dat was zo vreselijk ver voor de kinderen. Als ik wethouder was geweest, had ik ze daarna in hun vet laten gaar smoren. Dirkse heeft aangekondigd volgend jaar na de gemeenteraadsverkiezingen niet als wethouder terug te keren. Eindelijk een besluit van die man waar mee te leven valt', mailt Paauw mij.

Wat bezielt Dirkse om zich boven alles sterk te maken voor de Roomburg-kak? Toen in de gemeenteraad werd gesuggereerd dat het is om zijn hockeydochter te gerieven, was het stadhuis te klein en foeterde niet alleen D66 over een bedenkelijke insinuatie. Maar ik kijk er niet van op als de oud-wethouder zich straks bij de opening van een vierde lap kunstgras van Roomburg laat ontvallen: 'Ik heb die mijn schatten van dochters beloofd.'

Jaap Visser

